

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **S. B. M.**, nar. X, státní příslušnost Alžírsko, t.č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců B.-J., proti žalovanému: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 15. 11. 2012 č.j. KRPA-14962/ČJ-2012-000022,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž byl podle § 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. zajištěn za účelem správního vyhoštění; doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce byl v policejních evidencích veden pod dvěma identitami. Při rozhodování vycházel ze skutečnosti, že žalobce byl opakovaně soudně trestán za majetkovou trestnou činnost. Pod jménem K. H., narozen 5. 1. 1971 byl žalobce odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 3 T 172/2008 k trestu vyhoštění na dobu dvou let. Dále byl pod tímto jménem odsouzen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 č.j. 3 T 398/2009-70 ze dne 7. 11. 2009 k úhrnnému trestu vyhoštění v trvání pěti let. Pod pravým jménem S. B.M. byl žalobce odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 sp. zn. 1 T 126/2008 ze dne 7. 1. 2009 k trestu podmíněnému

odnětí svobody na sedm měsíců, se zkušební dobou na dva roky. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 20. 8. 2009 byl žalobce odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody na deset měsíců se zkušební dobou na čtyři roky. Obvodní soud pro Prahu 2 odsoudil žalobce trestním příkazem sp. zn. 3 T 77/2010 k trestu vyhoštění na dobu sedmi let. Dne 26. 7. 2010 byl žalobce předán do Rakouské republiky. Dalším rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 30. 8. 2012 byl žalobce odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody na dvanáct měsíců, se zkušební dobou na šestatřicet měsíců. Vzhledem k tomu, že žalobci nebyl rozsudek doručen, stanovil soud novou lhůtu k vycestování a dne 26. 9. 2012 byl vydán výjezdní příkaz č. GA0210562 s dobou platnosti do dne 16. 10. 2012. Tuto povinnost nerespektoval a nadále na území České republiky pobýval neoprávněně bez cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu nebo víza. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 v souběhu s ustanovením § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaný ve svém rozhodnutí dále uvedl, že je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění, neboť z prokázaného jednání by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona č. 326/1999 Sb. je z hlediska jednání účastníka správního řízení nedostačující. K neuložení zvláštních opatření dle § 123b přistoupil správní orgán zejména z důvodu nebezpečí skrývání žalobce, což je podloženo opakovaným porušením zákona o pobytu cizinců i dalších právních předpisů České republiky. K době trvání zajištění žalovaný uvedl, že byla stanovena na 90 dní s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Správní orgán je v této věci povinen zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. V první řadě se jedná o zajištění náhradního cestovního dokladu a vzhledem k tomu je nutné pro vystavení náhradního cestovního dokladu ověřit údaje o jeho osobě ve státě občanství. Z běžné praxe je správnímu orgánu známo, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace výkonu jeho vyhoštění z území členských států Evropské unie a to ve stanovené době trvání zajištění, neboť v daném případě neexistuje překážka trvalejší povahy, která by tomu bránila. Správní orgán v této věci hodnotil nashromážděné materiály, zároveň vycházel ze skutečností sdělených v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 15. 11. 2012, kdy žalobce uvedl, že měl sice problémy v zemi původu, ale nijak je nespecifikoval. K tvrzení žalobce, že má na území České republiky přítelkyni a syna správní orgán uvedl, že jejich vztah nelze považovat za soužití ve společné domácnosti. Což žalobce potvrdil, když uvedl, že přítelkyně s jeho synem bydlí jednou na hotelu, někdy u své matky a ve společné domácnosti žijí všichni jen občas.

Žalobce v podané žalobě uvádí, že aplikace § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců prezentovaná žalovaným je nezákonná. Zdůrazňuje, že na území České republiky žije rodinným životem se svou družkou, občankou ČR, M. R.. Tuto skutečnost žalovanému uvedl, nicméně ten jí v rozporu s právními předpisy nevyhodnotil jako překážku trvalejší povahy, jež by mohla znemožnit vycestování žalobce z území ČR. Žalobce připouští, že si při pohovoru nemohl vybavit data narození družky a svého syna. Má však za to, že tímto nelze ospravedlnit postup žalovaného, který jeho rodinný život zcela ignoroval. Vytýká žalovanému, že v rozhodnutí chybí jakékoliv úvahy v tomto směru, tedy zda jeho případné vycestování nezasáhne do jeho rodinných vazeb. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni, sp. zn. 30 A 27/2010 ze dne 27. 5. 2010, kde je zdůrazněna povinnost správního orgán zohledňovat intenzitu zásahu do rodinného a soukromého života. Žalobce namítá, že v jeho případě došlo k porušení čl. 15 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 (dále jen „návratová směrnice“) a v této souvislosti zmiňuje rozsudky Nejvyššího správního soudu, týkající se náležitostí odůvodnění rozhodnutí o zajištění, zejména povinností se zabývat tím, zda je vyhoštění alespoň potencionálně možné.

V další části žaloby žalobce vytýká správnímu orgánu, že se nezabýval a dostatečně se nevěnoval otázce, zda v jeho případě nebylo možné uložit mírnější donucovací opatření. Podle žalobce rozhodnutí nemá náležitosti, které požaduje správní řád.

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný konstatuje, že pokud by správní orgán přistoupil k aplikaci zvláštních opatření, musel by mít určitou záruku v tom, že cizinec respektuje pravidla a bude plnit povinnosti mu stanovené. Takovou záruku však žalovaný správní orgán neměl, neboť účastník řízení několikanásobně během pobytu poukázal, jak dodržuje uložené povinnosti. Příkladem uvádí nerespektování trestu vyhoštění uloženého za spáchání trestného činu krádeže nebo za neoprávněné držení platební karty. Poukázal na skutečnost, že žalobce vystupoval pod cizími identitami a opakovaně páchal majetkovou trestnou činnost. Má tak za to, že s ohledem na jednání žalobce by mírnější donucovací opatření nebyla účinná. Žalovaný nesouhlasí s námitkou žalobce, dle které se nedostatečně vypořádal s otázkou rodinných a soukromých vazeb. Správní orgán na jedné straně nezpochybňuje, že je v řízení o zajištění cizince jeho povinností posuzovat otázku, zda u konkrétního případu je potenciálně možná realizace správního vyhoštění, avšak na druhé straně smyslem řízení o zajištění cizince není provádět rozsáhlé dokazování, zda cizinec má či nemá vybudované rodinné či soukromé vazby. Žalovaný je přesvědčen, že shrnul podstatné skutečnosti skutkového stavu věci s tím, že neměl prostor pro rozsáhlé dokazování. Pro úplnost poukázal na znění ustanovení § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který za určitých okolností opravňuje realizovat vyhoštění cizince i v případě že má na území, odkud má být vyhoštěn, rozvinutý rodinný život. Podle žalovaného dosavadní jednání žalobce dostatečně odůvodňuje jeho závěr o tom, že existuje důvodná obava v to, že bude závažným způsobem narušovat veřejný pořádek. Žalovaný trvá na svém závěru, že soužití s jeho družkou nelze označit za společné. V této souvislosti připomněl, že žalobce místo svého pobytu označil bar Orion, ulice Oldřichova č. 247/5, Praha 2 s tím, že bydliště své družky nezná. Žalobcovo tvrzení označil za nevěrohodné a připomněl, že je na cizinci, aby hodnověrným způsobem prokázal, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a že žije s ním ve společné domácnosti.

Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žádný z účastníků ve stanovené lhůtě takové projednání nenavrl (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.r.s.) a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.).

Jak bylo výše uvedeno žalobce byl zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle něhož je Policie ČR oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Právní úprava platná v době rozhodování žalovaného správního orgánu k zajištění cizince předepisuje současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. podmínky že žalobci bylo doručeno oznámení o zahájení správního řízení, žalobce v podané žalobě nezpochybňuje a je doloženo obsahem správního spisu, z něhož je zřejmé, že žalobci bylo dne

15. 11. 2012 předáno sdělení o zahájení správního řízení ve věci udělení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 v souběhu s ustanovením § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců. Pro rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. dále musí být splněna podmínka, že nepostačuje uložení opatření za účelem vycestování § 123b a § 123c zákona č. 326/1999 Sb.) a že je dána jedna z taxativně vymezených podmínek v písm. a) – e) § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.

Žalobce v žalobě mimo jiné namítal, že žalovaný se nezabýval úvahou, zda v jeho případě nebylo možné uložit mírnější opatření. K tomu soud uvádí, že zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území je mírnějším donucovacím opatřením, než zajištění cizince, které může správní orgán uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené pro rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje. Pokud nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, je policie oprávněna cizince zajistit. Je tedy na uvážení policie jako správního orgánu, aby konkrétní věc posoudila a zvolila adekvátní prostředek, jímž zajistí realizaci správního vyhoštění cizince. Zákon zde dává správnímu orgánu pravomoc dle konkrétních okolností každého případu rozhodnout, zda zvolí nejprve zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území, tedy mírnější prostředek nebo pokud tento mírnější prostředek není vhodný, zda cizince zajistí. Posouzení vhodnosti použití institutu uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by pak mělo vždy předcházet rozhodnutí o zajištění cizince a správní orgán by měl svou úvahu o důvodech, proč přistoupil přímo k zajištění cizince uvést v rozhodnutí o zajištění cizince.

V daném případě lze konstatovat, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal s úvahou, proč přistoupil přímo k zajištění cizince. Žalovaný považuje chování žalobce za důkaz, že lze důvodně pochybovat o tom, že by dále nemařil či neztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. V rozhodnutí poukázal na konkrétní okolnosti případu, definoval jednotlivé skutkové jednání žalobce, které nasvědčují učiněnému závěru, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro naplnění cíle řízení. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že použití institutu zajištění je zcela adekvátní, neboť žalobce byl opakovaně soudně trestán, nejen za nerespektování zákona o pobytu cizinců, ale především za majetkovou trestnou činnost. Soud má za to, že zvláštní opatření za účelem vycestování cizince stanovená v § 123b zákona o pobytu cizinců by v daném případě byla nedostatečná a neúčinná.

Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí popsal okolnosti zadržení žalobce a svá následná skutková zjištění, která jsou doložena ve správním spise a která žalobce nikterak nezpochybňuje. Ve své úvaze, proč přistoupil k zajištění žalobce, správní orgán uvedl, že žalobce nerespektoval předchozí správní ani soudní rozhodnutí. K neuložení zvláštních opatření přistoupil správní orgán zejména z důvodu nebezpečí skrývání žalobce. Podle názoru soudu argumenty obsažené v napadeném rozhodnutí jsou zcela logické a svědčí o nutnosti uložit opatření, které intenzivněji zasahuje do práv žalobce.

Soud souhlasí s žalobcem v tom, že správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. Z tohoto

důvodu správní orgán položil žalobci otázku, zda se nachází na území ČR nebo v EU osoba, kvůli které by ukončení pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené. Z protokolu ze dne 15. 11. 2012 je zřejmé, že žalobce nejprve popřel, že by měl na území České republiky nějaké příbuzné, či někoho z rodiny. K otázce nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života však zmínil, že má přítelkyni a dítě. Nicméně netvrdil, že by spolu žili ve společné domácnosti. Podle názoru soudu nebylo nutné, aby správní orgán prováděl další dokazování ve vztahu ke společnému soužití žalobce s družkou a aby ověřoval pravdivost jeho tvrzení. Soud souhlasí s tím, že správní orgán nemá v řízení o zajištění prostor k tomu, aby prováděl rozsáhlá dokazování. Bylo tak na žalobci, aby prokázal hodnověrným způsobem, že má na území České republiky družku a dítě. Navíc není pravdou, že by se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval touto okolností. Za situace, kdy žalobce ani netvrdil, že spolu žijí a vedou společnou domácnost, nelze vytýkat žalovanému, že úvahy v tomto směru jsou stručné. Podstatné podle názoru soudu je, že z podkladů, které si správní orgán opatřil pro své rozhodnutí, lze vyvrátit tvrzení žalobce o tom, že účel zajištění (tj. správní vyhoštění) nebude moci být realizován. Jak připomněl žalovaný ve vyjádření k žalobě, důvodem nemožnosti správního vyhoštění, nikoliv však absolutním, může být považován v některých případech společný život s občanem EU. Soud shodně s žalovaným poukazuje na ustanovení § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců s tím, že je možné zasáhnout i do tohoto práva a to v případech, kdy občan EU nebo jeho rodinný příslušník závazným způsobem porušuje veřejný pořádek. Žalobce bezesporu veřejný pořádek několikrát porušil a to tím, že v rozporu s rozhodnutím o vyhoštění z České republiky nevycestoval, na území páchal závažnou trestnou činnost a pobýval na území neoprávněně.

Vzhledem k obsahu spisového materiálu soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze zjištěného skutkového stavu, který je doložen ve správním spise a z něhož vyplývá, že v daném případě byly dány důvody pro zajištění žalobce.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá právo proto na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. ledna 2013

**JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
s a m o s o u d k y n ě**

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová